

Deli Ayşe

– Tayyar · 26 Ekim 2011

Gözü; altına çalı çırpı sokuşturarak yaktığı ocaktaki fasulye yemeği bulunan tencerede, kulağı altı ay önce askere yolladığı tek evladından gelecek olan haber için az ötedeki telefon makinesinin çingirak sesindeydi...

Yiğidinden alacağı haberin beklentisiyle yaşamış olduğu dalgınlıktan dolayı ocakta yanan eksinin ateşli kısmını kavradığı gibi hızlıca tencerenin altına doğru sokuşturdu. Dört parmağı birden yanmıştı. Yanan parmaklarını ağzına götürdü önce... Sonra elini sallayarak başındaki örtünün ucu ile iyice sarıp, çektiği acıyı hafifletme derdine düştü. Ardından da ürkek bakışlarla etrafına göz gezdirerek; bu halini gören olup olmadığını kontrol etti. Eğer bir gören olsaydı, Şerife Ana'nın içinde kopan fırtınaların farkında olmadığı halde kendisiyle alay edercesine kahkahalarla güleceğini biliyordu. Bereket versin ki onun bu halini hiç gören olmamıştı.

Şerife Ana bir taraftan ocağın altına ateşlerken diğer taraftan da; "ah evladım, ah Salih'im! Şimdi burada olacaktın ki... Ne kadar da güzel gülerdi benim oğlum. Yemeklerden en çok da taze fasulyeyi severdi. Her zaman; "sofrada et yemeği olsa, bir de fasulye yemeği olsa inanın ben fasulye yemeğini tercih ederim" der dururdu. Bak Salih'im sana fasulye pişiriyor anan. Kokusu gelmiyor mu oralara guzuuummm?" diye seslendi kendi kendine...

Salih askere gitmezden önce, karşı komşunun kızı Ayşe balkona çıkınca Salih de balkona çıkar ve uzun uzun bakışlırdı. Şerife Ana onların bu halini birkaç defa gözlemlemişti de onlara hiç çaktırmamıştı. Salih, boğazına düğümlenen birkaç cümleyi, yıllarca anasına dahi söyleyememişti. Ama askere giderken bir cesaretle; "ana ben askerden gelinceye kadar Ayşe'ye göz kulak ol" deyivermişti.

Bir anda Salih'in o sözleri geldi aklına. "Ah Salih'im, Ah Gınalı Guzum! Tez gel de anan mürüvvetini görüversin. Torun torbacıkları kucağına alıversin" diye mırıldandı.

Bugün sabahtan beri içinde garip bir his vardı. Salih'le daha fazla meşgul oluyordu kafası sanki. Akli o taraftan bu tarafa hiç gelmiyordu. Elini bile bu sebeple yakmıştı zaten. Hay aksi... Telefon şimdiye kadar çoktan çalmalıydı... Hâlbuki her gün bu vakitte telefonun çingırağı mutlaka öterdi. Daha dün yine konuşmuştu Salih'le. "Ana yarın bu saatlere yeniden arayacağım. Kulağın seste olsun" demişti.

Evet, işte o beklediği ses nihayet gelmişti. İhtiyar haline bakmadan oturduğu yerden fırladığı gibi telefona doğru koşar adım yaklaştı. Ahizeyi kaldırdı, başörtüsünü kulağının üzerinden sıyırdı ve kulağına yapıştırdı ahizeyi. "Salih'im" dedi önce. Beklediği ses gelmedi karşı taraftan. Uzunca bir sessizlik oldu. "Salih Oğlum, Gınalı Guzum konuşsana" dedi... Sessizlik derinleşerek devam ediyordu. Karşı taraftan

sadece alınıp verilen bir nefes duyuluyordu.... Belki de Şerife Ana'ya öyle gelmişti. Tekrar; "Salih'im, Salih'im konuşsana Guzum. Ben ananım" diyerek bağırdı. Sonra karşı taraftaki telefon yavaşça kapandı yüzüne. Bir anlam veremedi önce. "Herhalde telefon çekmiyor" dedi. Çünkü Salih Hakkârî'nin çukurca bir yerinde kurulu olan karakolda görevliydi. Zaman zaman o karakoldan acı haberler ulaşırdı Türkiye'nin dört bir yanına. Şerife Ana dün konuşurken yine telefon kesilmişti de hemen ardından yeniden çalmıştı. Doya doya konuşmuşlardı Salih'iyle...

İkinci telefon sesini beklerken, köyün tam karşısında bulunan köy yolundan askeri bir araç görüldü önce. Hemen arkasından da bir ambulans... Şerife Ana elini alınca doğru götürüp güneşi siper ederek gelen araçlara baktı. Araçlar git gide Şerife Ana'ya doğru yaklaşıyorlardı. Elini beline indirip onları beklemeye koyuldu. Kulağı da telefonda gelecek olan sesteydi.

İçini garip hisler kaplamaya başlamıştı. Nihayet araçlar Şerife Ana'nın yanına gelerek durdular. Araçtan önce; hemen yakındaki bir kasabada bulunan karakolun komutanı Astsubay indi. Arkasından üç tane daha askeri personel komutanı takip etti. Ambulanstan da bir doktor ve bir hemşire inerek yavaş adımlarla Şerife Ana'nın yanına doğru yaklaştılar. Şerife Ana daha onların selamını beklemeden; "hayır olsun guzularım, birine mi baktınız, hizmetiniz nereye?" diye seslendi. Komutan; "teyze Salih Ocak'ın evi burası mı?" diye sordu. "Evet, guzum burası ne oldu ki? Salih'im askerde. Daha şimdi telefon etti bana. Salih'im sesini duyamadan telefon kesiliverdi. Dün de kesildi de azıcık sonra gene aradı. Belkim yarım saat konuştuk. Şimdi yine arayacak onu beklerin" dedi.

Komutan gözlerinden süzülen yaşları Şerife Ana'ya göstermemek için arkasına dönerek araca doğru uzaklaştı. Şerife Ana komutana; "buyur guzum nereye gidiyorsun? Hizmetinizi demediniz daha" diye çıktı. Çaktırmadan gözyaşlarını silen komutan tekrar geri dönerek, "teyzeciğim, Oğlunuz Salih,.. Salih... Oğlunuz Salih... Vatan sağ olsun teyzeciğim!" deyiverdi.

Kaskatı kesilmişti Şerife Ana. Düşecek gibi oldu önce. Sonra doktor ve hemşire kollarına girerek bir kenara oturtular. Hemşire önceden hazırladığı sakinleştiriciyi Şerife Ana'nın koluna zerk etti. Herkes susuyordu. Şerife Ana'da susuyordu. Sadece; "Salih'im, telefon edecek şimdi. Dün de konuşurken kesilivermişti de yine aramıştı. Şimdi telefon çaldı çalacak" diye sayıklıyordu.

Karşı komşunun kızı Ayşe de araçları, köye girişlerinden itibaren takibe almıştı. Salih Gilin evinin önünde durduklarını görünce de merdivenin en üst basamağından atladığı gibi bir nefeste yanlarına gelivermişti. Haberi duyar duymaz da uzaklaştı oradan.

Ayşe o gün bugündür eski Ayşe değil artık. Herkes onu "Deli Ayşe" diye çağırıyor.

Şerife Analar, Ayşe Kızlar, Salihler, hemşireler, doktorlar, komutanlar, ambulanslar, askeri araçlar, silahlar, uçaklar, bombalar, dağlar, mayınlar, analar, analar, analar...

Tayyar YILDIRIM